

Inez van Loon

Sara's Walkabout

δ

Hoofdstuk 1

Een zwerm blauwe en groene grasparkieten

Australië, eind november 1959 'Sar ... Sar?'

'Nee, Sáár.'

'O, Sara!'

Saars eerste schooldag viel midden in het laatste semester.

'Een goed idee om je hier Sara te noemen,'

glimlachte de directrice, die was meegelopen om haar aan de klas voor te stellen. 'Sara is een **nieuw-Australische**.'

Klikklakkend op haar hakken verliet de directrice het lokaal.

Vanaf haar bureau op een verhoging had de lerares

een plaats achterin aangewezen. 'Waar kom je vandaan?'

vroeg ze nog voordat Saar ging zitten.

'Uit Holland.'

Een *Dutchie*? Meisjes met witte strikken in hun vlechten draaiden zich om en staarden haar aan alsof ze van een andere planeet kwam.

In de pauze stond ze alleen.

Dat is het minste van haar problemen. Een paar weken later is Saar nog steeds een buitenstaander. Puffend sjokt ze de lange weg de heuvel op, naar huis.

De getallen suizebollen nog in haar hoofd. Het laatste uur had ze wiskundeles. Ook al heeft ze de Engelse taal gemakkelijk opgepikt, ze slaat volledig dicht bij de uitleg van moeilijke sommen. Ze heeft sowieso al geen wiskundeknobbel.

*Bij alle vetgedrukte woorden vind je achterin meer uitleg.

Van de lerares moest ze naar voren komen om een som op het bord uit te rekenen. Het klamme zweet stond in haar handen. De ene na de andere stomme fout. Het kinderachtige gegriemel achter haar rug. Met opgeheven hoofd was Saar naar haar schoolbank teruggelopen.

Het is vandaag al zo warm. Wat moet dat van de zomer worden? Als eerste vliegt Saars jasje uit. Daarna blijft ze nog even staan om zichzelf koelte toe te wuiven. Zo is dat stomme hoedje nog ergens goed voor. Het hoort bij haar schooluniform.

Volgens mama is zo'n uniform best handig. 'Dan hoef je niet meer elke dag te verzinnen wat je aan moet trekken,' had ze vrolijk gezegd.

Met een hand boven haar ogen tuurt Saar over de weg omhoog. Haar achtjarige broertje is in geen velden of wegen meer te bekennen. Simon had natuurlijk al een vriendje vanaf de allereerste dag op school. Jack bleek ook nog eens de buurjongen te zijn van de schapenfarm, vlak bij hun huis. Daar is Simon niet weg te slaan. Samen zijn ze op Jacks pony alvast vooruitgereden.

Alle kinderen van de veeboerderijen uit de wijde omtrek gaan op hun pony of paard naar school. Behalve Saar. Diep beneden in het dal schittert het golfplatendak van de school in de zon. Van bovenaf lijkt het dichtbij, maar de afstand valt tegen als je gewoon moet lopen. Drie mijl heen en drie mijl terug.

Zo'n afstand is Saar niet gewend. In het provinciestadje waar ze vandaan komt, ligt de school slechts een paar straten verderop.

Geschrokken blijft Saar staan. Vlak voor haar voeten schiet een dier met een zilvergrijze vacht over de weg.

Op het eerste gezicht lijkt het een dikke, harige kat, maar ze weet inmiddels beter. Het is een opossum, met zijn spitse snuit en lange staart. Niet dat het beest haar iets zal doen, maar ze wacht totdat het puntje van zijn staart onder de struiken verdwijnt. Dan pas loopt ze weer door.

Na de volgende bocht in de weg slaat ze een zandpaadje in. Het laatste stukje en dan is ze eindelijk thuis. Opgelucht zet ze haar schoeltas om de hoek van de hordeur en gooit ze haar hoedje op

tafel. Voorlopig heeft ze het rijk voor zich alleen. Ze spettert haar gezicht nat en drinkt pollepels vol water uit een melkbus. Dan installeert ze zich in het zonnetje op het stoepje en haalt een opgevouwen luchtpostbrief uit haar blousezak. Als een kostbare schat draagt ze hem de hele dag bij zich. Zorgvuldig strijkt ze alle kreukels glad. Het is de eerste brief die ze in dit oord kreeg. Van Joris. Hij praat over ditjes en datjes. Maar ze is zo blij met zijn hartjes en kusjes aan het einde ... Dromerig speelt ze met het zilveren hartje aan haar kettinkje. Als Saar vleugels had, zou ze vandaag nog naar haar oude leventje terug vliegen. Vanaf haar stoepje heeft Saar uitzicht op de hele vallei. Als een lint slingert een weg door het dal, die alle dorpen uit de streek verbindt. Iedere middag komt er een bus langs. Heel af en toe passeert er een klein, glinsterend vrachtwagentje. Het lijken op deze hoogte net speelgoedautootjes. Een snelstromende rivier komt vanuit de heuvels naar beneden en loopt langs weiden met grazende koeien en schapen. Het is november, maar op dit stukje van de wereld is het dan lente. Vogels kwetteren en de gele acacia staat in bloei. De heuvels achter haar staan vol gombomen. In de bossen hogerop werkt haar vader als houthakker. Met haar ogen tot spleetjes geknepen tuurt Saar naar het slaperige dorp beneden in de vallei. De hoofdstraat, met aan weerszijden houten winkels, wordt door bomen overschaduw. Er is een postkantoor en welgeteld één kroeg. De dokterspost is tegelijk een hospitaaltje. Voor de kerk en het politiebureau moet je een dorp verder zijn. Houten huizen met veranda's staan hier en daar verspreid in de vallei en boerderijen liggen verstopt in het groen van de heuvels. Met een steek van heimwee denkt Saar aan de gezellige flat in de drukke straat waar ze haar hele leven heeft gewoond. Schamper glijden haar ogen over het bouwvallige stenen gebouwtje waarin ze met haar familie terecht is gekomen. In het verleden was het een schooltje en het zou ook jarenlang als opslagplaats zijn gebruikt. Maar ... ze konden er gratis wonen.

Haar vader had over het leegstaande gebouwtje gehoord in het houthakkerskamp waar hij al wekenlang werkte. In zijn vrije tijd had hij de bouwval zo bewoonbaar mogelijk gemaakt. Een huis! Eindelijk kon hij zijn gezin uit het opvangkamp laten overkomen! Dat er ook een grote woningnood in Australië is, had niemand van tevoren verteld. Mama kon daarom haar geluk niet op toen papa's telefoontje kwam ...

Na een urenlange busreis over hobbelige wegen werden Saar, haar moeder en broertje bij kaarslicht ontvangen.

Geen elektriciteit, geen water en geen wc. Met een schepje moet je het terrein achter het huis op om je behoeften te doen.

Saar dacht dat haar vader gek geworden was.

‘Het is maar tijdelijk,’ had hij schouderophalend gezegd.

‘We kunnen nu in ieder geval bij elkaar wonen.’

Simon stond te springen van blijdschap omdat ie zijn vader weer zag, maar wat had Saar met haar moeder te doen. Ze hield de pinnige opmerking in die op het puntje van haar tong lag.

Het was niet het moment om weer direct met ruzie te beginnen.

Saar leefde toch al een paar maanden op gespannen voet met haar vader.

Dus bewonderde ze samen met mama en Simon de eettafel die hij had getimmerd. Trots legde papa uit hoe hij het hele tafelblad uit één boomstam had gezaagd. Hij had ook nog een paar stoelen, bedden en een petroleumstel voor een koopje op de kop getikt.

‘Er zijn nog zoveel zaken die we nodig hebben. Vanaf nu moeten we iedere penny omdraaien,’ klonk hij nerveus.

Altijd weer die zorgelijke blik. Elke keer hetzelfde praatje.

Saar was alweer geïrriteerd. Vlug ging ze op zoek naar een ketel om koffie te zetten. Alleen ... Waar haalde ze water vandaan?

Daar kwam ze snel genoeg achter. Met een pollepel moest ze water uit een grote zinken melkbus scheppen.

‘Over een paar weken is het zomer. Dan is deze plek een paradijs,’ had papa verzekerd toen ze rond de tafel zaten en koffie dronken. ‘Voorlopig zitten we hier goed.’

Bezorgd had mama om zich heen gekeken. ‘Maar tegen de winter

moeten we wel iets anders zien te vinden.'

Een week later bleek het dak zo lek als een mandje. Nu staan overal potten en pannen om regen op te vangen. Ook slapen ze nog steeds op kale matrassen.

'Het wordt tijd dat onze verhuiskisten aankomen,' verzucht mama bijna dagelijks. 'Dan hebben we ons eigen linnengoed en servies weer.'

En spulletjes om het wat gezelliger te maken, denkt Saar er dan meteen bij.

Maar waar die kisten blijven ... Tot nu toe zijn ze nog niet hier in het binnenland aangekomen. Intussen behelpen ze zich met geleende zaken als blikken kroezen, borden en paardendekens uit het houthakkerskamp.

'Het is net alsof we kamperen, maar dan in huis,' grinnikt Saar wel eens.

Zoals ze in Nederland aan boord van het schip zijn gegaan, had ieder alleen zijn eigen koffer met kleren bij zich. Papa had voor spijkers in de muren gezorgd om alles op te hangen. Het ijs brak door Simon. Die jongen is helemaal gek van schaatsen. Mama kwam erachter dat hij z'n Friese doorlopers had meegenomen.

Lachend hield ze de schaatsen omhoog. 'Wat moet je hier met die dingen?'

Als antwoord had papa direct een spijker in de muur geslagen. En daar prijken ze nu. Net zoals de kleurige platen die Saar uit een oude kalender heeft gescheurd.

Saar geeft een duwtje tegen de hordeur en leunt naar achteren om luchtpostvelletjes uit haar schooltas te pakken.

Ze heeft geen zin in nieuwsgierige blikken over haar schouder straks. De brief moet af zijn voordat de anderen thuiskomen.

Bovendien valt de avond hier vroeg en na het eten is het al snel te donker om te schrijven. Nog een kaartspelletje bij kaarslicht en dan gaat de hele familie naar bed, want iedere ochtend moeten ze er weer vroeg uit.

Vandaag had ze het een keer overgeslagen, maar morgen wil ze voor school eerst langs het postkantoor gaan. Daar hoef je toch

nooit in de rij te staan. Het is er altijd even stil en rustig. De vrouw achter het loket herkent Saar al als ze binnenkomt en knikt 'ja' of 'nee'. Deze week zwaaide ze met een stapeltje brieven. Het waren uitvoerige verslagen van haar vriendinnen, dichtbeschreven kantjes. Saar leeft gewoon op hun nieuwtjes en roddels! Maar zelfs luchtpostbrieven doen er verschrikkelijk lang over, zo'n veertien dagen. Zo gaat er al snel een maand voorbij voordat je antwoord krijgt.

Daarom schrijft Saar alweer voordat ze een brief terugkrijgt.

Haar vriendinnen en Joris doen hetzelfde. Het is Saars belangrijkste vrijetijdsbesteding.

Ze schrijft zeker drie tot vijf brieven per week.

Lieve Joris, begint ze ...

Nu het met de dag warmer wordt, komen er steeds meer.

Irritante vliegen zoemen om haar hoofd. Als een gek slaat Saar ze weg. Een zwerm kwetterende blauwe en groene grasparkieten strijkt neer in de bomen. Maar Saar laat zich niet langer afleiden.

Ze schrijft aan één stuk door. Van hoezeer ze Joris mist tot en met haar plannetjes om terug te komen.

Tegen de tijd dat ze klaar is, fladderen de parkieten onrustig heen en weer. Als versiering tekent Saar nog snel wat bloemetjes en hartjes langs de randen. Een diepe zucht en ze likt de brief dicht.

Hij wordt veilig opgeborgen in haar tas en haar wiskundeschrift komt tevoorschijn. Gauw raffelt ze haar huiswerk af.

Langzamerhand zakt de zon naar de horizon en maken

de vliegen plaats voor venijnige muggen. Krekels en cicaden sjirpen steeds luider. De anderen kunnen nu elk moment

thuiskomen. Vroeger werd Saar door haar moeder na school met een kopje thee opgewacht. Die tijden zijn voorbij, want in dit nieuwe land moet mama ook de handen uit de mouwen steken.

En Saar moet veel meer in het huishouden helpen. Ze had al lang de aardappels moeten schillen. Na een laatste mep naar

de muggen vlucht ze naar binnen. Ze trekt de hordeur stevig

achter zich dicht. Hoe snel kunnen de dingen veranderen,

bedenkt ze wanneer ze tussen de keukenspullen rommelt. Wie had dit ooit allemaal een jaar geleden kunnen voorspellen?

Saars hele wereld staat op z'n kop in **down-under**. Het nieuws sloeg dan ook in als een bom.

Hoofdstuk 2

Voor geen goud

Nederland, december 1958

Emigreren. Het magische toverwoord viel op een koude, donkere winteravond. Er zijn zo van die momenten die je later nog glashelder voor de geest staan. De zware fluwelen overgordijnen waren gesloten en de kolenkachel snorde. Onder het schijnsel van de perkamenten schemerlamp met franje maakte Saar huiswerk aan tafel. De theepot stond onder een gebloemde theemuts op het Perzische tafelkleed. Haar moeder was bezig met een handwerkje en haar vader las een boek in zijn luie rookstoel naast de kachel. Haar broertje stond bij de radio om naar een hoorspel te luisteren.

Zodra Simon de radio uitzette, sloeg papa met een harde klap zijn boek dicht. Alsof dat het startsein was. Hij kuchte en schraapte zijn keel.

‘Jullie moeder en ik hebben iets mee te delen ...’

Mama ging naast hem op zijn stoelleuning zitten. Het zag eruit als een heel officieel plaatje.

Verbaasd keken Simon en Saar van hun vader naar hun moeder.

‘Vertel het dan,’ viel Saar al ongeduldig uit. Koortsachtig dacht ze na. Wat kon er zo belangrijk zijn?

‘Wij ...’ Papa keek mama aan. ‘Wij hebben gisteravond de knoop doorgehakt en besloten om ... met ons gezin naar Australië te emigreren.’

Van schrik stootte Saar haar theekopje om. De grond zakte weg onder haar voeten en ze voelde zich duizelig worden in haar hoofd.

‘Wat vinden jullie ervan?’ hoorde ze de stem van haar vader in de verte.

Verpletterd staarde ze hem aan. Even kon ze geen woord uitbrengen.

‘Hiephoi, hiephoi!’ Simon rende Joelend rond de tafel. ‘We gaan naar Australië!’

‘Hoezo ... Hoezo hebben jullie dit voor Simon en mij besloten?’ vroeg Saar toen met schrille, overslaande stem.

‘Wanneer gaan we?’ riep haar broertje laaiend enthousiast.

‘De afgelopen weken zijn we naar een paar voorlichtingsavonden geweest,’ bekende mama zacht.

Met opgetrokken wenkbrauwen keek Saar haar aan.

‘O ja?’

‘De keren dat we gingen bridgen ...’

‘Toen gingen jullie daarnaartoe?’ Ook nog liegen, dacht Saar.

Dat kan er ook nog wel bij.

‘We wilden jullie nog niks vertellen, voor het geval dat het niet zou doorgaan,’ legde mama uit. ‘Maar we hoorden zoveel positieve verhalen ... Dat heeft mij uiteindelijk over de streep getrokken. In Australië heb je nog de ruimte en overall natuur om je heen.’

‘Wat kan mij dat schelen,’ onderbrak Saar haar boos.

‘Ik ... Ik ga in ieder geval niet mee.’

‘Je zal wel moeten,’ reageerde haar vader nuchter. ‘We kunnen je moeilijk hier alleen achterlaten.’ Hij pakte een map uit de boekenkast en wierp hem op tafel. ‘Kijk zelf maar hoe schitterend het daar is, Saar.’

Opgetogen vloog Simon eropaf. Hij stak een handvol brochures in de lucht. ‘Kijk dan!’

Ongeïnteresseerd haalde Saar haar schouders op. Ze overzag dat hele Australië in één oogopslag. Foto’s van witte stranden, een turquoise oceaan, koraalriffen, koalabeertjes in bomen en kangoeroes in de woestijn. En onuitstaanbaar vrolijk lachende Australiërs, die de immigranten hartelijk welkom heetten.

Maar Simon stond al over de foto’s gebogen met papa en mama.

‘Pap, pap ... Wat doen die vader, moeder en kinderen bij dat vuur?’

‘Ze zijn aan het barbecueën.’

‘Huh? Wat is dat?’

‘In Australië is het bijna altijd mooi weer. Dan eten de mensen